

[Madsen-Mygdal.]

saaledes som det her er foreslaaet? Det forekommer mig, at her var netop en Lejlighed for Ministeren til at holde sig tilbage og overlade til dem, der er økonomisk interesserede i Selskabet og har det økonomiske Ansvar, at finde ud af, hvorledes Forholdene skal ordnes i Fremtiden.

Nu maa man heller ikke fremstille Sagen, som om det var en Livsbetingelse for Samfundet, at vi har netop det bestemte Antal Skibsværfter, som vi har i Øjeblikket. Det er muligt, vi skal have flere, det er ogsaa muligt, vi skal have færre, men jeg tror, det er en god Hovedregel, at de, der er gaaet ind i en saadan Virksomhed og har det økonomiske Ansvar, ogsaa faar Afgørelsen i den Ordning, som skal træffes.

Den højtærede Minister var ikke tilfreds med, at jeg havde sagt, at dette Lovforslag rettelig hørte hjemme i Justitsministeriet og ikke i Handelsministeriet. Den højtærede Minister hævdede den Opfattelse, at det netop hørte hjemme i Handelsministeriet. Nej, hvis der ikke ligger andet bag det foreliggende Lovforslag, og det kun angaar det ene, at en stor Virksomhed i vort Land faar en Betalingshensstand i to Maanedes, saa forekommer det mig, at det hører hjemme i Justitsministeriet. Saa vidt jeg ved, har det altid været saaledes, at hver Gang Lovgivningsmagten beskæftigede sig med Moratorie-spørgsmaal, var det Justitsministeren, der optraadte som Forslagsstiller; det var Tilfældet i Krigsaarene, da vi ogsaa paa visse Omraader havde en Moratori Lovgivning, og det var Tilfældet for kort Tid siden, da der blev vedtaget en Lov om Henstandsgivning for Terminsydeler. Da har det været Justitsministeren, der var Forslagsstilleren, og det er ogsaa efter min Opfattelse Justitsministeren, der bør træde til i saadanne Tilfælde, hvor det kun drejer sig om en enkelt Virksomhed.

Den højtærede Handelsminister kan sige: Ja, men Staten har ogsaa Interesser, den har sine Eksportkreditter. Nu tror jeg, den højtærede Handelsminister har ganske Ret i, at Eksportkreditterne er anbragt paa en særlig Maade og slet ikke kommer i Betragtning her, og det er heller ikke for dem, der skal gives Moratorium, saa vidt jeg har forstaaet. Men hvis saa er, eller hvis Staten har andet Tilgodehavende, som kommer i Betragtning ved dette Moratorium, saa maa Staten naturligvis have Adgang til som enhver anden Kreditor at faa sine Interesser repræsenteret og beskyttet under Moratorieordningen. Men det, der efter min Mening er Faren, ved den fore-

slaaede Ordning, er, at Staten skal træde ind som faktisk Leder af Virksomheden og dermed paatage sig et Ansvar overfor baade Aktionærer og Kreditorer.

Den højtærede Minister sagde, at det efter hans Opfattelse forholdt sig saaledes, at Bankerne ønskede selv at ordne Sagen. (*Handelsministeren* [Hauge]: Nej). Ja, den højtærede Minister sagde, at de vilde ikke ordne Sagen uden Moratorium, men det er jo en anden Side af Sagen; de har vel sagtens nok ønsket Moratoriet, men jeg føler mig ikke overbevist om, at Bankerne — det udtalte Ministeren sig ikke om — netop har ønsket § 5 affattet saaledes, som den her er foreslaaet. I hvert Tilfælde er det givet — heri har den højtærede Minister Ret —, at intet er mere ønskeligt end, at Bankerne selv vil gaa ind for en Ordning; og det tror jeg ogsaa, Bankerne vil, fordi de har den største Interesse deri; de har en saa stor Interesse deri, at alt, hvad det er muligt at redde og fortsætte, vil de være interesserede i at redde ud af den Situation, der nu er opstaaet.

Men Faren opstaaer netop ved, at den højtærede Handelsminister ganske uberettiget og upaakrævet stiller sig op som den, der skal have Ledelsen; for hvor Ledelsen er, er ogsaa et Ansvar, og saa kommer en økonomisk Forpligtelse for Staten, og efter min Opfattelse fører det netop ind i det, som Ministeren her forsikrer os om, at han søger at undgaa.

Jeg skal i øvrigt ikke forlænge denne Diskussion, der vil jo blive Lejlighed til nærmere at drøfte Spørgsmaalet i Udvalget; jeg kan kun sige, at saaledes som § 5 er affattet, bør den efter vor Opfattelse ikke uændret kunne passere Rigsdagen. Det vil ganske sikkert blive nødvendigt, at der der paa en klarere Maade bliver truffet Afgørelse om, hvad det er, der skal ske i Løbet af de to Maanedes, Moratoriet varer, og ogsaa paa en saadan Maade, at Staten ikke impliceres mere end nødvendigt og derved paadrager sig et Ansvar, det kan blive svært at afvise bagefter.

Christmas Møller: De længste Taler ved denne Forhandling er jo holdt af det ærede Medlem Hr. S. Munk, som talte paa Socialdemokratiets Vegne, og han har fuldkommen rigtig skildret Værdien af dem, nemlig, at de ikke kan indvirke paa nogen som helst her i det høje Ting, og derfor behøver jeg ikke at gøre mange Bemærkninger til ham.

Jeg vil dog sige, at naar man tager Udbytteerne for en Virksomhed og ser paa